N°. [illegible] 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 27 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Nergens is gebrek aan vrouwen met eene warme zucht bezield om zich door haren persoon te emanciperen of vrij te maken; maar te Berlijn heeft zich deze zucht veredeld tot een gemeenschappelijk doel: de algemeene emancipatie der vrouw. De deelhebsters begrijpen, dat mede tot de vrijheid der vrouw behoort, dat zij des avonds haar huis van uitspanning heeft, en zoo hebben zij tot hare bijeenkomst de *emancipatie-* of *polkakroeg*, waar eenige vrijheidlievende meisjes gewoon zijn zoo huis te houden, dat het de algemeene aandacht begint te trekken. Deze geëmancipeerden geven in drinken en rooken, in zingen en rumoer maken den besten student niets toe, evenmin als in het aanheffen van een dubbelzinnig lied. Al wat tot den zachten en kieschen aard der vrouw behoort, wordt daar verguisd, en op deze weinig stichtelijke wijze is het, dat het denkbeeld der emancipatie van de vrouw te Berlijn wordt verwezenlijkt.

FRANKRIJK.

Een tooneel, dat maar al te zeer herinnert aan de treffendste vindingen der hedendaagsche romanschrijvers, had Woensdag jongstleden in den kelder van een huis, dat in opbouw was, op het uiteinde der straat Clichy te Parijs, plaats.

Sedert eenigen tijd waren nachtelijke aanhoudingen in den omtrek van Parijs bewerkstelligd. De veiligheids-brigade en de departementale gendarmerie legde de meeste bedrijvigheid aan den dag, om de daders op het spoor te komen. Een brigadier vernam nu, dat een persoon, van een verdacht voorkomen, met gescheurde kleederen en woeste oogen, bij het vallen van den avond, dolende gezien was in den omtrek der *barrière* en, gedurende den nacht, zijn verblijf nam in den kelder van een in aanbouw zijnde huis; waarvan de werkzaamheden wegens de koude gestaakt waren. Toen woensdag de nacht gevallen was, begaf zich deze brigadier, vergezeld van twee gendarmen, naar het aangewezen huis. Hij had een dievenlantaarn in de hand, alle drie dringen, zonder eenig gedruisch te maken, den kelder binnen. Zij vonden daar, op eenige bossen stroo, een man, die slechts ten halve gekleed was. Men bragt het licht der lantaren op zijn gelaat, en, bij den eersten oogopslag, werd hij herkend voor den persoon, wiens omdolingen verdacht toegeschenen waren. Bij het plotselinge licht, bij het gezigt der drie gendarmen, sprong de man barsch op. De gendarmen manen hem aan, hen te volgen. « Ik ben tot uwe orders, » antwoordde hij op den meest kalmen toon: « laat mij eerst mijn broek aantrekken! » Nu bukte hij zich, alsof hij zich wilde aankleeden, maar toen hij weder regtop stond, was hij met een ponjaard gewapend, waarmede hij den brigadier eenen woedenden stoot toebrengt. Gelukkiglijk schrampte het mes af, zoodat de in de regter borst toegebragte wonde niet diep was. Maar de stoot was zoo hevig, dat de brigadier den lantaren liet vallen, ten gevolge waarvan het licht uitging en alles in de dikste duisternis verkeerde. Daarop begon, in die duisternis, eene vreeselijke worsteling. De bandiet bragt met zijn mes afgrijselijke wonden toe aan de soldaten en trachte de deur van den kelder te bereiken. De gendarmen hadden wel hunne sabels getrokken, maar durfden ze niet gebruiken, uit vreeze elkander te raken. Reeds hadden zij 27 wonden ontvangen, toen een onvoorzien geval een einde aan den strijd maakte. De bandiet had op nieuw den brigadier aangevallen, maar de aangevallene sloeg zijn aanvaller met den knop van zijn sabel ter aarde, waarop hij hem door den keel stak. Nu was de worsteling geeindigd. De minst gewonde der gendarmen ging hulp halen. Toen men met licht toesnelde, zwom de booswicht in zijn bloed en gaf geen teeken meer van leven. De gendarmen lieten hem nu over aan de bewaking der toegesnelde boeren en verwijderden zich om hunne wonden te doen verbinden. Maar bij hunne terugkomst was hun nog eene reden tot verbazing gespaard. De boeren, die geen lijk wilden blijven bewaren, waren heengegaan, en intusschen was ook de voorgewende verslagene verdwenen. Het was blijkbaar, dat de bandiet zich als dood had gehouden, en dat hij het vertrek zijner bewakers waargenomen had, om losgelijks te ontsnappen. Dit was eene groote teleurstelling. Maar den volgenden dag vernam men, dat een man, die eene ernstige wonde aan den hals had bekomen, in het hospitaal Beaujon ingebragt was geworden. Een der gendarmen begaf zich daarheen en herkende in den lijder den bandiet, die den vorigen avond in den kelder der straat Clichy zulk eene woeste kracht ontwikkeld had. Hij werd dadelijk met al de voorzorgen, welke zijn toestand noodzakelijk maakte, naar de conciergerie overgebragt, en daar heeft men zich dadelijk overtuigd, dat hij een losgebroken galeiboef was.

— De geestelijke huizen vooral voor vrouwen zijn in onze hoofdstad talrijker dan men wel zou denken. Evenwel is het volgende in onze eeuw van beschaving bijna ongeloofelijk. Docter B. werd den 19. in een der huizen bij eene lijdende vrouw geroepen. In bijzijn van den geneesheer viel zij flaauw. De heer B. haar eenigzins ontkleedende, om haar tot haar zelve terug te brengen, vond in hare borst een houten kruis genageld. Hij rukt dit martelingsvoorwerp uit het vleesch der lijdende, die hierdoor ontwaakt, en dadelijk hare hand naar hare borst wendt, en roept om haar kruis; het was eene penitentie haar door haren biechtvader opgelegd. Doch niet alleen hare borst ook hare rug was opengereten door de nagels die in het kruis zaten. Docter B . . . nam bij zijn vertrek het kruis mede.

BELGIE.

BRUSSEL, den 21. December. De baron *Mertens*, die beschuldigd is van den 10. Aug. ll. een kind van zeven jaren, dat met zijne makkers voor het kasteel van den beschuldigde speelde, door een geweerschot vrijwillig om het leven gebragt te hebben, op grond, dat hij hiertoe het regt meende te hebben, dewijl het kind zich op zijne bezitting bevond, is door de jury vrijgesproken.

— Te Maffles in Henegouwen, hebben twee jonge lieden door onvoorzigtigheid eenen verschrikkelijken dood gevonden. Vier jonge lieden klommen op eenen kalkoven, om appelen te braden, met dat rampzalig gevolg, dat twee hunner in den gloeijenden krater vielen en, ten aanzien der beide anderen, die zich nog in tijds redden konden, tot asch verteerden.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 22. December. Gisteren heeft alhier aan het postkantoor de arrestatie plaats gehad van een commies. Men zegt, dat hij op heeter daad zou zijn betrapt op de poging om brieven te ontvreemden. Men verhaalt, dat toen hij te dier oorzake zou worden gevisiteerd, hij die brieven in de kagchel had geworpen, en dat het met veel moeite gelukt zou zijn slechts eenige stukken uit het vuur te redden.

MAASTRICHT, 20 December. Het volgende voorval heeft eenige dagen geleden, in het gehucht Zwijkhuizen, gemeente Schimmen, plaats gehad, en kan strekken, om te bewijzen, welke noodlottige gevolgen het alleen laten van kinderen, in de nabijheid van vuur in een woning na zich kan slepen. Op den 15, dezer verlieten *J. Knoops* en zijne huisvrouw, daglooners, in gemeld gehucht woonachtig, hunne schamele woning om in het naburig bosch lovers te gaan rapen, hunne twee kinderen, waarvan het eene zes en het andere drie jaren telde, alleen in de hut achterlatende. Nadat zij slechts een klein eind wegs gegaan waren, bespeurden zij, toevallig omziende, dat van hunne woning een dikke rook opsteeg. Zij snelden terug en bevonden dat in hunne woning brand was ontstaan, welke door de hulp der toesnellende buren spoedig werd gebluscht; en bepaalde zich het verbrandde bij hun bed en kleedingstukken; maar een verschrikkelijk schouwspel wachtte hen in het andere vertrekje, waarheen hunne twee kinderen gevlugt waren, want men vond hen daar door den rook en damp verstikt en levenloos, en mogt het hun niet gelukken, hen door alle nog aangewende opwekkende middelen in het leven terug te roepen.

VELP, den 21. December. Laatstleden week waren te Rheeden bij den smid *Scheerder* eenige menschen bezig met het schoonmaken van pijpenroeren, door stoom met een keteltje op het smidsvuur. Plotseling springt het keteltje met een ontzettenden slag. Alle aanwezigen vielen op den grond, de persoon die het werk bestuurde werd gewond, en een van de muren der smederij barste vaneen.

— Wij vernemen, dat de openbare werken, welke de troonrede van dit jaar heeft aangekondigd als aan de Staten-Generaal in de tegenwoordige zitting te zullen worden voorgedragen, zullen bestaan in eene kanalisatie van Drenthe en in een uitwaterings-kanaal van Noord-Braband.

— Men leest het volgende in de *Utrechtsche Courant*:

Het is niet dan prijzenswaardig, dat de geneesheeren het menschdom oplettend maken op het gebruik van ongezonde spijzen en dranken. Wij hoorden onlangs dr. *van Hasselt* alhier spreken over de vele vergiften, die de mensch onwetende gebruikt, en door welker gebruik misschien menigeen verzwakt en wegkwijnt. Wij lazen onlangs het nadeelige van de alkohol in de sterke dranken voor de gezondheid van den mensch; de geneesheeren hebben dezer dagen aangetoond het gevaarlijke van de *gekleurde* bonbons en ander suikergoed, die zoo vaak door kinderen worden gebruikt. Dr. *van Hasselt* verhaalde van een kinderpartijtje, waar al de kleine genoodigden op vergiftigd suikergoed waren onthaald, en ook alle geheel of gedeeltelijk vergiftigd werden. In de dagbladen wordt het nadeelige opgesomd van het gebruik der spoeling en het afval der branderijen voor het vee, 't welk de longziekte veroorzaakt. Maar wij lazen of hoorden nimmer het nadeelige aantoonen van het goud of verguulsel op het St. Nicolaasgoed, hetwelk door onze kleine en groote kinderen zoo ruimschoots gebruikt wordt. Dit zoogenaamde plakgoud is koper, en geeft kopergroen van zich af, als men hetzelve eenigen tijd er op laat zitten. Men zag dezer dagen een stuk St. Nicolaasgoed van het vorige jaar, waarop het zoogenaamd goud eene groene vlek had uitgebeten. Ware het niet raadzaam, dat dit plakgoud door de geneeskundige commissie werd onderzocht en verboden?

— Men schrijft uit Sas van Gend (Staats-Vlaanderen) dat er op den 12. December jl. eene baldadigheid is gepleegd op de begraafplaats te Philippine voor de katholijke gemeente afgezonderd, die billijke verontwaardiging heeft doen ontstaan.

In Mei van het jaar 1846 werd te Philippine, een stadje van Zeeuwsch of Staats Vlaanderen, door de bevoegde autoriteiten, een gedeelte van den grond, bij den tempel der Hervormden gelegen, afgestaan tot het uitsluitend gebruik der katholijken, om hun te dienen tot begraafplaats. Dat afgestane gedeelte van den grond werd behoorlijk afgescheiden, ingezegend door den heer landdeken van Aardenburg, volgens de katholijke gebruiken, en dankbaar door de katholijken in gebruik genomen, tot genoegen van allen, protestanten en katholijken.

Het stuk gronds was met boomen beplant en ter gelegenheid der inzegening was daarop een houten kruis geplaatst ter hoogte van omtrent 1½ el nederlandsch.

De boomen van het kerkhof zijn op zondag den 1. December afgehakt geworden, en het kruis afgekapt en bevuild. Het is een feit van godsdiensthaat, dat alle katholijken en ook vele protestanten heeft verontwaardigd.

Er loopen omtrent de daders van dit schandaal verschillende geruchten, welke men voor alsnog niet wil mededeelen; en men handelt daarin voorzigtig, omdat men beter zal doen daaromtrent af te wachten de bekentenissen, welke een geregtelijk onderzoek zal aanbrengen. Men berigt ons namelijk, dat de politie van Philippine, als ook de marechaussées van Sas van Gend, alles ter plaatse opgenomen, verscheidene personen in verhoor gehad en, naar men zegt, belangrijke ontdekkingen gedaan hebben

(*de Tyd*,)

— De *Drentsche Courant* meldt het volgende:

De groote brandnetel (*urtica dioica*) is door sommige schrijvers als voedergewas aanbevolen; wij sloegen daaraan dusver geen geloof, doch het volgend berigt van den heer *Enklaar*, redacteur van den *Vriend des Landmans*, doet dat lastig onkruid voorkomen als eene belangrijke plant voor den veehouder en vooral voor den armen landbouwer. « Dezen zomer zag ik bij den heer *van Brakell*, op den Eng te Lienden, eenen geheelen stal van meer dan 30 stuks rundvee uitsluitend met brandneteien voeden; zij vraten ze gre-

OOM SCIPIO.

—

(Vervolg van onze vorige.)

– Luister, broeder Paul, hervatte oom Scipio, ik geloof, dat er aan onze deur geklopt wordt.

Het was inderdaad zoo; en oom Scipio, ziende dat broeder Paul te slaperig was om te antwoorden, ging zelf de deur openen. Het was neef Dumarsouin, die, in zijn hemd, met eene kaars in de hand, geheel ontsteld, en, zelfs zonder er aan te denken zich te verontschuldigen, haastig binnentrad.

– Hoort gij het niet? Wij worden met een groot ongeluk bedreigd.

– En wat dan? zeide oom Scipio.

– Dat woedend onweder, 't welk niet ophoudt.

– Wel nu! wat gaat het ons aan, wij zijn onder dak.

– Wij zij onder dak! riep Dumarsouin uit. En gij, mijn oom! stelt gij niet meer belang in het ongeluk van uwen neef! Hoort gij niet de muren kraken, de trappen wankelen, de schoorsteenen naar beneden storten? Voelt gij niet, dat het geheele huis schudt, en weet gij niet, dat met eenen stormwind gelijk deze, wij, in een huis als dit is, met elkander elk oogenblik kunnen verpletterd worden?

– Broeder Paul sprong uit zijn bed in het midden van de kamer.

– Een nieuw huis! riep oom Scipio verbijsterd uit. Hoe bouwt men de huizen in dit land?

– Gelijk gij ziet. Het is hier de plaats niet, om te redekavelen.

– Gij moest liever vragen, zeide broeder Paul in zijne ontsteltenis, niet hoe, maar waarom men huizen bouwt. Men zoude in de opene lucht veiliger zijn; en dat zoude ook meer zuinig en spoediger gereed zijn. Ik denk, men zal er nog eens toe komen.

Maar zij zagen neef zoo ontroerd, dat zij den moed niet badden te klagen en hem vergezelden in het bezoek, dat hij op elke verdieping deed. Er waren slechts eenige vensters, schoorsteenen, het dak, de goten, ter neder geworpen en vernield.

– Kom aan, ik geloof dat wij het voor deze keer nog zullen ontkomen, zeide neef, een weinig gerust gesteld.

Broeder Paul, trillende over zijn geheele ligchaam, achtte zich gelukkig het zoo goed ontkomen te zijn, en men ging tegen den morgen wederom te bed, om nog een weinig te rusten.

Des anderen daags stond er, ter eere der reizigers, een prachtig ontbijt gereed, minder merkwaardig door de uitgezochte spijzen, dan door de weelde, die er bij heerschte. Men at van koude borden op keurige komforen, en men dronk uit kristallen glazen afschuwelijke wijnen; maar men deed eer aan het feestmaal door grooten eetlust, en ook noodigde het schoone uitwendige om te eten.

Terwijl men alzoo genoegelijk bij elkander zat, nam Dumarsouin het woord:

– Laat ons nu, waarde oom! eens over mijne zaken spreken. Gij ziet mij met volle zeilen mijne fortuin najagen, en ik zal eenig denkbeeld geven van mijne voornaamste ondernemingen. Ik ben met eenen kleinen handel begonnen, dien ik zonder twijfel zal vaarwel zeggen, maar die mij echter nog nuttig is; en ik heb dáár, aan het einde van mijn magazijn, mijn voormalig fonds van kruiderijen en scheikundige voortbrengselen. In de tweede plaats bezit ik in compagnie met vier bekwame lieden eene fabrijk, welke ik u nog heden zal laten bezigtigen; eindelijk ben ik in eene derde compagnie van handel, waarvan ik u de verklaring zal geven.

– Ziedaar genoeg compagnieën, zeide broeder Paul, indien zij maar goed zijn.

– Deze, zeide Dumarsouin, is eene poging van het vernuft; het is een geheel nieuw stelsel, dat, tot heden toe weinig uitgeoefend, ons gewisse uitkomsten belooft. Ziehier, wat er van de zaak is. Tien, twintig, dertig kapitalisten vereenigen hunne kapitalen en vormen eene verschrikkelijke associatie, welke zich mees-

gen, gaven er goed melk na en leverden uitmuntende boter, waarvan ik mij door proeven overtuigd heb. Genoemde heer nam de proef van deze voedering met een weldadig oogmerk, namelijk om, zoo het vee dit voeder vreten wilde, arme lieden door het verzamelen daarvan aan brood te helpen. Eerst hadden de meeste er tegen, daar echter enkele er van vraten, werd de proef sterk doorgezet, en zij kregen eenvoudig niet anders. Het gevolg was, dat zij eindelijk toetastten, en in een paar dagen er zoo aan gewoon waren, dat zij ze vraten als van de beste klaver. In de laatste dagen van Mei, toen ik den heer *van Brakell* bezocht, had die voedering reeds ongeveer drie weken geduurd en werd nog gedurig voortgezet. Eene menigte arme lieden met hunne kinderen verzamelden de brandnetels, die langs de wegen en heggen te vinden waren, en bragten ze in overvloed aan tegen een vastgestelde prijs per zak van een bepaald gewigt. Waar stalvoedering bestaat en brandnetels in het wild groeijen, verdient deze maatregel alle mogelijke aanbeveling."

— De *Kaleidoskoop* heeft uitgerekend dat de laatste makerij van Leeuwen- of St. Nikolaasridders den lande komt te staan op ƒ 8460, kruisen en lint!

— Het is een bewezen daadzaak dat het licht in de kerk te Vollenhove onder de dienst uitgaat; echter zijn de geleerden 't nog niet eens of zulks aan de lampen of aan de olie moet worden geweten. (*K. C.*)

VLISSINGEN, den 25. December. Heden heeft de Commissie in de loterij voor den armen alhier, van wege H. M. de Koningin de toezegging bekomen, dat Hoogstdezelve dit menschlievende doel gaarne wil ondersteunen, en Hare Majesteit een voorwerp voor die verloting tegen den bepaalden tijd zal doen geworden.

— Het adres, door de Democratische Vereeniging, te Brussel, aan het Zwitsersche volk gerigt, is door den landdag ontvangen, die bevolen heeft dat hetzelve gedrukt en mildelijk onder het volk verspreid zou worden. Dat adres, heeft, naar de dagbladen verzekeren, den levendigsten indruk te weeg gebragt.

— De prins *van Joinville* schrijft een werkje over de marine en wil dit in de kamer der pairs voorlezen.

Zoo verhaalt de *'s Gravenhaagsche Nieuwsbode*, blijkbaar met eene spotachtige bedoeling.

De prins *van Joinville*, die menigmaal, zoowel onder de afrikaansche kusten als in verre, overzeesche streken, het vuur der vijanden zijns vaderlands doorstond, en zich, schoon jeugdig nog, een grooten naam verwierf als zeeman en vlootvoogd, als dapper soldaat en theorethicus, is thans gedwongen, uit hoofde eener leverziekte, zijn standpunt als bevelhebber over een der fransche oorlogs-eskaders, ten minste vooreerst, te verlaten. Doch om het tijdperk van rust, dat hem de geneesheeren hebben voorgeschreven, niet werkeloos en zonder nut voor zijn land en zijn wapen door te brengen, zal de prins *van Joinville* zich bezig houden met het schrijven van een tweede vertoog over de belangen der fransche marine, hetwelk voorzeker niet minder de belangstelling van geheel Europa, zal tot zich trekken en zal verdienen, als de eerste bekende *Note*, welke, drie jaren geleden, zulk een levendigen indruk maakte en eenen zoo grooten weerklank vond.

Men moge nu hierin stof tot lagchen en spotten vinden, wij en velen gewis met ons, zijn van gevoelen dat het schrijven van werken over het wapen waarbij men dient, al ware het dan ook maar alleen om « die in de kamer der pairs voor te lezen" — vooral wanneer dat schrijven is voorafgegaan en gevolgd geworden door blijken van grooten moed en groot beleid gegeven op het veld van eer, vrij wat minder beuzelachtig, derhalve vrij wat minder belagchelijk is dan b. v. het oprigten van jagt-clubs, en het houden van kruistogtjes in de Middellandsche zee, terwijl er in 's lands overzeesche bezittingen tegen de vijanden van den staat, te land en *te water* wordt gestreden.

Hoe denkt de onhandige spotter in den *'s Gravenhaagsche Nieuwsbode* hierover? (*de Burger.*)

INGEZONDEN STUKKEN.

Eene curiositeit van Marocco.

Sedert de vestiging der dynastie in Marocco nam ieder regent eene vrouw uit elke aanzienlijke familie des lands. Voor allen die 20 tot 30 jaren geregeerd hebben, zoo als de beide laatste keizers Molei-Soliman en Molei-Abder-Rhaman, beliep het getal der vrouwen uit voorname familien, die het keizerlijke bed gedeeld hebben, minstens 2 à 3 duizend. Op dit oogenblik heeft Abder-Rhaman niet minder dan 700 vrouwen: 200 uit Marocco, 200 uit Mecknez en 300 uit Fez. Men kan dit groot aantal vrouwen, wier onderhoud ruïnerende is, wel grootendeels de uitputting der keizerlijke schatten toeschrijven. Men geloove echter niet, dat deze enkel ongelukkige concubinen (bijzitten) zijn, door de gesneden van 't serail aangeworven; het zijn, integendeel, 700 dochteren uit de eerste familien des rijks, die eenen vruchtbaren echt wenschen en zoeken, om dan met een kleinen cherif, zoon des sultans, weder in het vaderlijke huis terug te keeren. Vandaar komt het, dat de keizers, wanneer zij, als Abder-Rhaman, 60 jaren oud worden, honderden van zonen, duizenden van kleinzonen, neven en achterneven hebben, die allen bekwaam zijn wapenen te dragen. Als men bij dit kleine leger, dat hun leven, hun bloed uit eene bron put, de schoonvaders, zwagers, neven tot den zesden graad rekent, zoo verkrijgt men het zonderling doch ware resultaat, dat op 8 millioen Maroccanen een millioen met de dynastie verwant is.

Dit mag buitengewoon schijnen, het is echter toch de zuivere waarheid; er zijn geheele steden en districten, wier bewoners spruiten des keizerlijken bloeds zijn. Zoo zijn alle Chourfars van Tafilet neven in verschillende graden van den keizer. De volgende bewijzende daadzaak, welke het bovenstaande bevestigt, is nog vermeldingswaard: Toen de generaal Delarue, de grenzen, van het oostelijke gedeelte van Marocco regelde, gaf hij een gedeelte der *uled-sidi-scheisch* aan den keizer, en Sidi-Homza, opperhoofd van dezen stam, had niets spoediger te doen, dan van Abder Rhaman de gunst te verzoeken, eene zijner dochters in zijn harem op te nemen, als teeken des verbonds met zijnen nieuwen heer.

v. d. L.

MENGELINGEN.

Men heeft wel eens gezegd, dat de vrouwen in Vlaanderen den boel regeren, en niet ten onregte; onderstaande Vlaamsche brief moge daarvan ten bewijze strekken.

» Baes Sabo"

» Als myn vrouwe uwe van den wyn die by u is spreekt zegd haer dat gy dien wyn overgenomen hebt -- en dat gy dien de pastors meyssens (meiden) tot Sluys betaeld hebt 50 flesschen voor f 26.— dus dat het uwen wyn is.

» Zy weet niet wat duncken wegens die ydel flesschen (ledige flesschen) -- zegd haer dat ik ze aen u gekogt hebbe aen 10 cens het stuk.

» Als zy u verder vragt (vraagt) als ik (of ik) by u wyn gedronken heb zeg jae een flessche met den bregadier.

» Dit maer onder ons en spreekt er niemand van zal uwe leeter de reden hiervan zeggen."

—

Letterlijk gecopiëerd, behalve hetgeen tusschen ( ) staat, als dienende dit tot opheldering der bijstere spelling.

—

Het volgende vertelsel is almede eene bijdrage tot het baasschap der vlaamsche vrouwen:

Zeker heer, liefhebber van een goed glas wijn, bijgevolg een hater van kermiswijn en herbergdrank, plaatste in zekere herberg een aantal flesschen wijn, met belofte den herbergier daarvoor een billijk zoogenaamd kurkegeld te zullen voldoen. Op zekeren middag dronk hij met den brigadier der commiezen eenige fleschen ledig, en werd ten fine van dien stom dronken naar huis gebragt. De herbergier bezorgde hem des anderen daags de ledige flesschen, doch deze vielen in handen van mevrouw, zoodat haar weldra de zielstoestand waarin haren echtgenoot den vorigen avond verkeerde, geen raadsel meer was. De man schreef in doodsangsten een brief aan den herbergier, die dan ook het geval in zooverre bewimpelde, dat mevrouw geloofde, mijnheer met de commiezen slechts een glaasje (hetwelk hem niet wel bekwam) gedronken had en de ledige flesschen, à tien cents het stuk, had overgenomen!!!!

Uit de Portefeuille van DOORN.

Recept om een echt hoveling te worden.

Neem 3 p. *Onbeschaamdheid* van de fijnste soort, groeijende op eene rots « *het koperen voorhoofd*" genaamd.
2 « *Huichelarij.*
1 « *Geveinsdheid.*
3 « *Vleikunst* en
2 « *Zelfsvertrouwen;*
dit alles gekookt in het nat van *bevalligheid*, gedurende een dag en nacht, opdat deze kruiden zich ten naauwsten te zamen vereenigen; giet vervolgens dit afkooksel door eene zeef van *ruime conscientie*, en als het koud geworden is, doe er dan bij zes lepels *water van geduld*; en drie van *goede hoop*, en gij zult een' overheerlijken, drank hebben om een volmaakt hoveling te worden.

—

Börne was geestig, zelfs nog op zijn sterfbed.

Op den morgen van zijn sterfdag zei de docter tegen hem: « Gij hoest met meer moeite!"

De kranke antwoordde met zwakke stem:

« Dat verwondert mij zeer; ik heb er mij anders den ganschen nacht in geoefend.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 25. December. Sedert den 23. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

La Ville de Liège, G. Jonker, Londen, stukgoed; Glad Cator, H. Juny, St. Petersburg, rogge; La Ville d'Ostende, J. Eichhold, Oostende, stukgoed; le Courier, S. Gallofa, Villa-Nova, vijgen.

Voor Vlissingen bestemd:

The Mary, E. S. Sharp, Sunderland, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Annunciate, P. G. Rezzer, Napels, Courrier, H. Harnichon, Havre, Luctor et Emergo, G. A. van Rentergem, New-Castle, alle ballast, Albert, W. Johnson, la Reine, R. Jansen, beide ballast, Hull; Devonshire, W. Stephan, ballast, Hartlepool; Courier, J. Hamilton, passagiers, New-York; Fenelon, J. Rocherlor, stukgoed, Havannah.

Van Gend gezeild:

O'Connell, G. Broring, stukgoed, Hamburg.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

ter maakt van den handel. Deze compagnie oefent hare praktijk op eene groote schaal uit, zij bezigt vijfhonderd reizigers, in de departementen; men verneemt hier en daar naar fabrikanten, wier zaken niet goed staan; de compagnie heeft klinkende munt; dit is het pistool, dat men hun op de borst zet. Zijden en andere stoffen van vijf franken de el onderstel ik dat men hun tot de laagste prijzen afdwingt, en des anderendaags prijken deze stoffen achter onze glazen voor vijf en veertig stuivers de el. Men betwist elkander dezelve. De kleine koopman, die haar niet kan verkoopen dan tot den gewonen prijs, verkoopt ze niet en sluit zijnen winkel; en de compagnie, welke door de menigte haar kapitaal aanmerkelijk vermeerdert, bouwt hare fortuin op den ondergang van ik weet hoe vele koopliedon.

- Maar, zeide broeder Paul, zendt men die menschen niet naar de galeijen?

- Stil toch, riep oom Scipio, merkt gij niet dat mijn neef er toe behoort?

- En ik reken, oom! dat gij er ook toe zult behooren; ik wil uwe fortuin met de mijne maken, en ik weet een zeker middel, hetwelk, zoo gij het wilt, in onze handen vruchten zal dragen. Gij hebt toch geen wantrouwen in soortgelijke affaire?

- God beware mij! en nog minder in u, mijn waarde neef! maar ik zoude teruggehouden worden door een zeker bezwaar .... betreffende die arme lieden, welke men naar het hospitaal zendt.

- Is het anders niet? wat wilt gij! Zij zijn er meester van om er niet heen te gaan. Elk voor zich zelven in deze wereld. Indien men met die ellendigen zich bemoeide, zoude men niets in den handel doen. Hebt gij geene andere reden?

- Neen, mijn waarde! en indien mijn klein vermogen u in eene zaak van dienst kan wezen, het zal mij aangenaam zijn.

- Wat dat betreft, zeide Dumarsouin, in verrukking van tafel opstaande, zoo zal ik u eene fabrijk laten zien, die u eenig denkbeeld geven zal van de wonderen en van den voorspoed onzer nijverheid.

Men ging in het rijtuig van Dumarsouin (want Dumarsouin hield rijtuig) en vertrok uit Parijs. Eene voorstad langs rijdende, maakte Dumarsouin hen opmerkzaam op al de fabrijken, werkplaatsen, reederijen, die alle getuigden van de veroveringen en van den vooruitgang der industrie.

- Eertijds, zeide hij, bestond die gansche streek uit landen, bosschen en tuinen van geen belang.

- En die misschien betere lucht gaven, zeide broeder Paul, want van alle kanten kwamen rookwolken van een' ondragelijken stank.

- O, zeide Dumarsouin, dat is niets; dat komt daarvan, dat dáár eene looijerij is, iets verder eene fabrijk van scheikundige voortbrengselen, en dat huis dáár aan de linkerhand is eene fabrijk van dierlijk zwart, waar men verrotte beenderen verzamelt, van welke men een' uitmuntenden mest maakt.

- O foei! zeide broeder Paul.

- Doch de lieden, die dáár arbeiden, hernam Dumarsouin, zijn er aan gewoon, zij worden goed betaald, en die nijverheid maakt het geluk van het volk uit. Gij zult zien, hoe al die werklieden gelukkig en tevreden leven.

Eindelijk ontdekte men een stuk groen land, vervolgens boomen, ten laatste bebouwd land.

- Het spijt mij niet eenige koolen te zien, zuchtte broeder Paul.

In een bekoorlijk oord, aan de boorden eener rivier, in welke dáár ter plaatse eenige groene eilandjes zich bevonden, ter helft van een heuvel omringd door oude hooge boomen, verhief zich eene fraaije woning in den ouden stijl, welke zonder twijfel eertijds tot buitenverblijf voor een groot heer gediend had. Zij was omgeven door tuinen, die zich naar welgevallen in de hoogte uitstrekten, vanwaar men een schoon gezigt had op de rivier en de omliggende streken.

- Hier zijn wij er, zeide Dumarsouin.

- Ziedaar, zeide oom Scipio, een verrukkend oord.

- Ja, zeide neef, dit behoorde eertijds aan een' ledigloopenden President, die niets te doen [illegible] de kraaijen weg te jagen, om van zijne werkzaamhed[illegible] isten. Hij had hier lanen aangelegd, bloembedden, [illegible] jes, eene bibliotheek en kabinet van schilderijen. Gi[illegible] welke partij wij van die plek getrokken hebben.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, B[illegible] VAN BIEREN.